

FOLK OG LAND

NR. 6 — 8. ARGANG

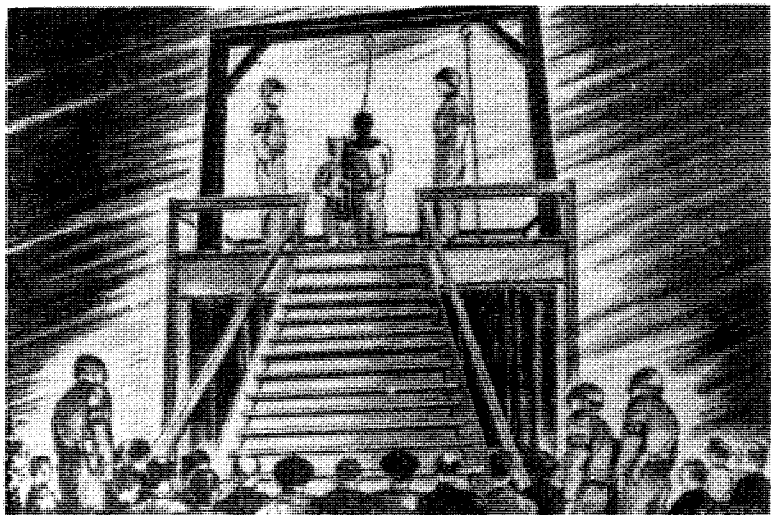
LØRDAG 14. FEBRUAR 1959

LØSSALG 65 ØRE

Fra 1959 Storsæter
Mjøndalen 21 B

Tilbake til barbariet

Den modige britiske jurist F. J. P. Veale som avslørte sannheten om krigens forbrytelser

En tegners inntrykk av henrettelses-scenen, da de dømte tyske ledere (unntatt Göring som begikk selvmord) ble hengt tidlig om morgenen 16. oktober. Tegningen ble utført av John Carlton, en Associated Press medarbeider, på grunnlag av et øyenvitnes beskrivelse.

Allerede i 1948, tre år etter krigens slutt, kom der som vi for når nevnt i England en bok med titlen ADVANCE TO BARBARISM. Som forfatter var anført «A. Jurist». En ny utgave kom ut i U.S.A. i 1953, denne gang under forfatterens eget navn F. J. P. Veale, med forord av William Ralph Inge, domprost i St. Paul-katedralen i London. Forlag C. C. Nelson Publishing Company, Appleton, Wisconsin.

Det var den første bok som våget å behandle de alliertes krigsforbrytelser og barbari-

ske krigføring mot sivilbefolkningen, og krigsforbryterprosessen i Nürnberg.

Det heter i forordet at det lyktes å få boken ut trass i det forfatteren kaller «The Iron Curtain of Discreet Silence» — (et jernteppe av diskret taushet) som skulle hindre sannheten i å komme frem, sannheten om den nye form for barbarisk krigføring og undergraving av grunnleggende juridiske prinsipper.

I denne bok blir for første gang skrevet åpent om ting

som tidligere hadde vært tabu i seierherrenes beretninger.

I forordet er nevnt følgende fem punkter:

1. At likvideringen i Katyn av 15 000 polske offiserer og politiske ledere var besørget — ikke av tyskerne slik som propagandaen hadde fortalt — men av sovjetmyndighetene allerede i 1940, et år før de tyske tropper marsjerte inn i Polen.

2. Det faktum at planen om krigsforbryterprosessene før-

Forts. side 7.

Den norske utenriksdilla

Den utenrikspolitiske pratetimen i Stortinget er over for denne gang. Der sies som vanlig en masse sludder, som neppe kan interessere andre enn de tilstedeværende. Lange ordner alt i praksis, så godt han kan. Han har erfaring for, at Norges røst ikke bærer langt. Når man engang har valgt, eller ble tvunget til, å spise kirsebær med de store, så gjelder det bare å holde fordøyelsen i orden. At der av og til forekommer Løberg-diaré blant de folkevalgte er forståelig. Engstelse for konsekvensene

(Forts. s. 6).

CHR. B. W.:

Virkelig nasjonal holdning

En side ved Nasjonal Samlings politikk i okkupasjons-tiden er kommet lite fram i vår presse og våre publikasjoner ellers: det bevisste arbeid for å vekke og styrke folkets nasjonalkjensle.

Gjennom en halv mannsalder og mer hadde ungdommen fått høre at fedreland og fedrelandsfølelse var noe borgerskapet brukte i sin kamp mot det sosialistiske frigjøringsverk. Proletarene over den hele verden var brødre. Bourgeoisiet (borgerskapet) var fienden. Internasjonalen, ikke «Ja, vi elsker dette landet», ble en slags norsk nasjonalsang for store deler av vårt folk. Ja, man gikk endog så langt at man i tale og skrift uten blygsel forkynte at Sovjet-Russland var det egentlige fedreland, «vårt sosialistiske fedreland» som det hette. Mye av dette foraktelige skriket var vel en slags tankeløs, flåkjeftet kjekket, — skjønt det var alvorlig nok. Det stilnet da også smått om senn da makten og matfatet var i sikte. Men noe satt igjen — og sitter der vel fremdeles.

Skadevirkningene på vårt

folk, især på ungdommen var ikke til å unngå. Systematisk og på mange måter ble forsvarsviljen brutt ned. Adskillige av våre politiske stormfolk i dag er militærnekttere. Ennå så sent som i tretti-årene pyntet forsvarsminister Monsen seg med det brukne gevær-emblemet og uttalte offentlig at hans og hans partis mål var å bryte ned vårt nasjonale forsvar. Da uværet brøt inn over landet, sto vårt folk materielt og åndelig evneløst til å verge fedrelandets jord.

De som hadde ansvaret for fortidens synder og samtidens unøytrale katastrofepolitikk.

(Forts. s. 6).

Les om:

Foran stortingsvalgkampen side 3

Kan Richard Nixon bringe USA på rett kjø? side 5

Finn's det noe Vesterland? side 4

Slik er det i kommunist-Tyskland side 5

Skadevirkningene på vårt

Den berømte Altstadt i Dresden, etter masse-bombing med over 3 000 tunge bombefly 13., 14. og 15. februar 1945. Byen var ikke noe militært mål. Tilhøyrte et likbål der ofrene ble brent i porsjoner på 500, over et tidsrom av mange uker.

Bakgrunnen for den nye hets mot tyskerne

Det amerikanske magasin «America Opinion» hevder at kommunistene står bak

Det har som kjent de siste måneder vært en tydelig oppblussen av den gamle hets mot tyskerne, og det er naturlig at en spør seg selv hva som ligger bak denne aktivitet med offentlige rettssaker om 15 år gamle misgjerninger og alt det andre. Her hjemme har som kjent i første rekke «Dagbladet», men også den politiske analfabet «Aftenposten» deltatt i den underligste trafikk. Ja, til og med det grønne tre «Farmand» unnså seg ikke for å trykke opp igjen det britiske propagandamateriell fra krigens siste tid, med bilder og fullt utstyr.

På bakgrunn av alt dette, kan det være av interesse å lese hva det amerikanske magasin «America Opinion» skriver om bakgrunnen for denne aksjon mot den sterkeste europeiske NATO-partner. Det offisielle brev fra det britiske informasjonsministerium fra 1944 er direkte oppsiktsvekkende, og forteller litt av hvert om løgnens verden vi lever i og som fortsatt aksepteres som sannhet av den store tåpelige flokk. Brevet forteller også litt om den rolle presteskaper spiller i et land med statskirke. Så overlater vi ordet til «America Opinion»:

I løpet av de siste måneder har det vært vist en hel del krigstidsantitysk propaganda i filmer ved de amerikanske TV-stasjoner. De er fulle av scener som viser tyskerne som mordere, voltektsforbrytere, sadister og menneskehetens berme.

Uten en kongresskomites fullmakt til å foreta vitneavhøringer, er det ikke mulig å bevise at kommunistene står bak denne anstrengelse for å fylle amerikanske sinn med fornyet hat mot vår nåværende sterkeste anti-Sovjet-allierte, folket i Vest-Tyskland. Vårt utenriksdepartement har — skjønt det intervenerte til fordel for franske følelser da den amerikanske film «Paths of Glory» ble oppført i Brussel — dydig erklært at det ikke har noen kontroll med saker av denne art. Ethvert forsøk fra et regjeringkontors side på å øve innflytelse på utsendelsen fra en TV-stasjon (eller en ordinær radiostasjon eller en avis) ville øyeblikkelig bli brennmerket som en upassende og ulovlig inngripen overfor ytringsfriheten.

Når en tar i betraktning de millioner dollars av skattebetalernes penger som brukes av føderalregjeringen til å underholde tusener av nyhetsagenter med den uttrykkelige oppgave å øve innflytelse på det som blir sagt av TV-stasjonene og pressen — på alle områder fra det ærefulle ved utenlandshjelp til det private initiativ mangler — synes det ovenfor siterte å nå nye høyder av skinnhellig uskyld. Med hensyn til England, hvorfra de fleste TV-stasjoner hevder å få disse filmer i forbindelse med et byttearrangement som gjør det til en økonomisk nødvendighet å vise dem — så viser den britiske ambassade i Washington

høflig til London idet en hevder at det er intet London kan gjøre i den forbindelse. En påstand og en unnvikelse som London bekrefter ved å nekte å svare på skriftlige henvendelser. Så fortsetter da filmene å bli fremvist.

En hensikt med disse fremvisninger er naturligvis å lede oppmerksomheten bort fra kommunistenes egne grusomheter, i Ungarn, i Indonesia, på Cuba. Dette er i overensstemmelse med en av de mest velbrukte forskrifter i kommunistenes lovbok. En skal alltid beskyldt sin fiende først og høylydt, for nøyaktig de samme forbrytelser som du selv begår. Og det bringer i erindring et av de mest avslørende dokumenter som noensinne har vært offentliggjort. Det dreier seg om et offisielt brev som viser hvor langt og hvor åpenlyst kommunistenes innflytelse i de britiske og amerikanske regjeringer har fått disse til å gå i bevisst løgn og bedrag for å «beskytte» våre kommunistiske «venner» fra følgene av egne grusomheter.

Dette brev, som gjengis med tillatelse av forfatteren av «Rozek's Allied Wartime Diplomacy» (John Wiley & Sons, Inc., New York) ble sendt 29. februar 1944, som en offisiell meddelelse fra det britiske informasjonsdepartement til høyere medlemmer av det britiske presteskap (!) og til British Broadcasting Corporation. Vi gjengir det ordrett:

«Jeg har fått ordre av ministeriet til å sende Dem følgende sirkulærskriv:

Det er ofte den gode borgers og den fromme kristnes plikt å vende et blødt øye til deres særegenheter som er i forbund med oss.

Men de tider kommer da sli-

Kringkastingen

Når er det besluttet å forhøye lytteravgiften med ytterligere kr. 5.00?

Hvem bestemmer honorarene i N.R.K. og bestemmer hvem som skal ha dem? Hvorfor består de fleste hørespill av forbrytelse — helst mord og forbryterjakt? Hvilke kulturformål fremmer dette? Kommer det et norsk hørespill til en avveksling, er det helst noe mørkt og tungt og fælt, og som oftest med en vrimmel av personer så det er vanskelig, ja somme ganger umulig å holde disse fra hverandre. Er det slik at NRK tenker som så: Det er det samme bare kjeften går og de rette får de rette honorarer?

Er det ikke på tide at noen tar NRK litt i nakken? Jeg er eldre og enslig, så min vesentligste underholdning er Kringkastingen, og jeg synes iallfall at den ikke er av den kvaliteten at det betinger forhøyelse av kontingenten.

Gammel abonnent.

ke særegenheter, skjønt de fremdeles benektes offisielt, må tas med i beregningen når det kalles på handling fra vår side

Vi kjenner til de styremetoder som anvendes av bolsjevikdiktatoren i selve Russland, blant annet fra skrift og tale av førsteministeren selv gjennom de siste tyve år. Vi kjenner til hvorledes den røde armé oppførte seg i 1920 og i Finland, Estland, Latvia og Bessarabia nylig.

Vi må derfor ta med i beregningen hvorledes den røde armé visselig vil oppføre seg når den svømmer inn over Europa. Hvis det ikke blir tatt forholdsregler vil de opplagte uunngeelige redsler som vil bli følgen bety en stor påkjenning på den offentlige mening i dette land

Vi kan ikke reformere bolsjevikene, men vi kan gjøre vårt beste for å redde dem — og oss selv — for følgene av deres gjerninger (!) Avsløringene i løpet av de siste 25 år vil gjøre dementier lite troverdige. Det i den underlige trafikk. Ja, til eneste alternativ til dementier er å lede den offentlige oppmerksomhet bort fra hele affæren.

Erfaringen har vist at det beste område er propaganda om grusomheter direkte rettet mot fienden. Dessverre er den offentlige opinion ikke lenger så mottagelig som i de dage da en snakket om «lemlestedes belgiske småbarn», om «likfabrikken» og om de «korsfestede kanadiere».

En søker derfor inntrengende Deres medvirken til å avlede

Averter i
FOLK OG LAND!

LITT AV KVART

Samla ved O.J.T.

— Jeg erfarer nettopp at Det norske Arbeiderparti just fornylig har tilsagt Sovjet-Unionen sin fulle hjelp og støtte under en eventuell krig mellom Sovjet og Tyskland. Det vil med andre ord si at det blir arbeiderpartiet som kommer til å trekke Norge inn i en eventuell ny krig!

(Adam Bauner i boka si: Morgendring eller verdensbrann, Utk. 1936. Sitatet fra side 166 i boka).

«Den tid, vi nu lever i, kan betegnes som «Bohémens» epigontid. Bohémetiden var ikke gunstig for utviklingen af de ædelere åndsegenskaber, men den havde alligevel en vis holdning, fordi den hadde begeistring. Begeistringen er forlængst dunstet bort. Kun raskaben er bleven tilbage. Man spotter det overnaturlige, og på jorden holder man den frækkeste anarkisme og materialisme. De folk, som mener at en hel del af skjønlitteraturen virker som åndelig byldepest og burde bannlyses fra ethvert anstændigt hjem, holdes for reaktionære idioter» —

«Det er en kjedelig egenskap ved os nordmænd. Når vi importerer noget fra udlandet, er vi tilbøjelige til at tage skrabet. Når vi efterligner udlændinger, efterligner vi gjerne deres dårlige sider. Heines smudspoesi findes i nær sagt hver boghyld i landet. Men Goethe og Schiller læses ikke. Tyskernes flid og nøisomhed har vi spot tilovers for. Men de nedbrydende kræfter i det tyske samfund beundrer vi og søger at efterligne» —

(Prof. J. Worm Müller skrev dette m. a. i ein avisartikkel um «Simplicissimus» i «Ørebl.» 1910)

«— Hvis vi ikke holder jødene utenfor U.S.A. vil de i mindre enn 200 år ha økt så i antall og fått en så dominerende innflytelse af de vil forandre den regjeringsform som vi amerikanere har ofret liv og blod for. Hvis vi ikke holder dem utenfor, så vil våre etterkommere i mindre enn 200 år være dem som arbeider for disse, mens de vil sitte på lederplassen.

publikums oppmerksomhet fra den røde armés ugjerninger ved at De helhjertet understøtter de forskjellige beskyldninger mot tyskere og japanere som har vært og vil bli satt i sirkulasjon av ministeriet.

Deres uttrykk for tro på slike beskyldninger kan overbevise andre.

Jeg forblir, Deres ærbødige tjener

H. Hewet (sign)
Assistant Secretary.

Ministeriet kan ikke innlate seg på noen skriftveksel med hensyn til denne meddelelse som bare må gjøres kjent for pålitelige folk.

— Jeg advarer Dem, mine herrer, hvis De ikke ekskluderer dem, så vil eders barn forbanne eder i eders grave!» — — —
(Benjamin Franklin).

Kvifor tør ikkje «rettsmyndighetene» rette på den uretten — den sokalla djævelske påfunnet — mot NS-folka? Det har ein djupare årsak. Berre undersøkk du kva slags folk som sto bak domstolane, uretten og hetsen mot oss. Du vil kome fort til eit resultat, at desse menn er medlemmer av ein løynleg verdensorganisasjon, kan ikkje gjera god att denne uretten, utan spesiell løyve frå nemnde organisasjon. Denne verdensorganisasjon som består av Kristus-hatarar, kan ein ikkje vente no godt av.

Trur du nokon av desse, om dei so gjerne ville, tør ofre si stilling og sitt liv, for å hjelpe oss — ved å gå mot organisasjonens krav? Nei! Men korleis kan me hjelpe og fri desse ulukkelege stakkarane i deira kattepine?

O. J. T.

Forfatteren Peder Plogmann

har gitt ut en ny bok: En Bok om Bønn. De av bladets lesere som kjøpte hans første bok: En Bok om Kjærlighet, husker nok hans tolkning av Kjærlighetens religion. Vår store litteraturkritiker, forfatteren Alf Larsen, har sammenliknet Peder Plogmann med Thomas à Kempis og skriver at hans religiøse bøker hører til det skjønneste og betydeligste han har lest. Se annonsen i dette nr. av bladet.

Trygve Lie Ben-Adam for 1958

I Berlinske Tidende for 3. desember 1958 står denne søte lille notis som naturligvis har den største interesse i det allerkristeligste Norge:

«Den nye Ben-Adam. Ved en fest i Håndverkerforeningens selskapslokaler, Dr. Tværgade 2, Kl. 19.30 på søndag vil FN' tidligere generalsekretær Trygve Lie, bli utnevnt til Jødisk Ungdomsforenings Ben-Adam 1958. Titlen Ben-Adam betyr «Menneskesønn» og tildeles personer hvis humanitære innstilling og hvis holdning overfor den jødiske sak man ønsker å hyldes»

Ennu er det noen

som gjør oss sorg med å være sene betalere av bladpengene for 1959.

De vil vel ikke at avisen skal bli borte en vakker dag?

Er det noen som har noen kroner ekstra å spandere på oss utenom bladpengene, så er vi svært takknemlig for det også!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Foran stortingsvalgkampen

Vi har lenge ventet på at et eller annet av de norske partier skulle ta konsekvensen av alt det knusende materiale som i løpet av det siste tiår er fremlagt om etterkrigsoppgjøret og bakgrunnen for dette. Vi regnet med at i et noenlunde anstendig demokrati, måtte det før eller senere komme til politisk uttrykk det så mange tusner av vårt folk mener, at det ble begått en blodig og skamløs urett i opphisselsen etter okkupasjonen.

Vi er blitt skuffet hittil. Ingen politiker - ennsi noe parti - våger mere å lage en aldri så liten sprekke i den løgnmuren de har murt seg inne bak når det gjelder det oppgjør som de svenske folkerettslærde sier ingenting har med rett å gjøre. Vi har følelsen av at alle sammen - og naturligvis da under spesiell oppsikt av de mest impliserte, blant annet stortingets restbeholdning av dem som stemte for å gjeninnføre dødsstraffen i Norge - vokter mistenksomt på hverandre. Her må for all del ingen rettferd skje! Her gjelder det gjenvalget og levebrødet!

Og har det vært noen som har gitt gylne løfter før siste valg, så er det sørgelig og merkelig tyst også der i gården. Men så sørget da også Dagbladet for å gi troppene en liten ekstra finpuss i sakens anledning, og lot høyrestortingsmenn offentlig stå skolerett og forsikre at Høyre såvisst ikke tenkte på å svikte løgnfalansen!

Det hadde vi nå sant å si heller ikke ventet. For nå r har Høyre i dette land gjort manns verk? Det lot i mellomkrigsårene vårt forsvar forfalle uten å sette himmel og jord i bevegelse og plasere ansvaret hvor det hørte hjemme. Det lot den røde juss i etterkrigsoppgjøret slå bena unnav all den sikkerhet skikkelige og lovlige borgere i dette land hadde i grunnlov og rettsvesen. Og etter okkupasjonen har det ellers vandret sødelig arm i arm med Gerhardsens sosialistparti - tilfreds bare med å få seg tilkastet noen kongelige floskler i ny og ne.

Og så nærmer da valgets dag seg igjen, og denne gang kan vi dessverre ikke la oss avspise med gylne løfter som ikke blir holdt. Først og fremst får vi naturligvis sørge for å gjøre opp med dem som vi mener har sviktet, hvis deres partier vil ta risikoen på å stille dem påny. Og det samme gjelder alle dem vi ikke vil og kan akseptere. Men rent bortsett fra dette, så er det nå på tide at også de enkelte nåværende eller eventuelle nye partier tar klart standpunkt qua parti.

Vi peker i den anledning på at Knud Kristensens parti De uafhængige i Danmark har satt opp et klart og tilfredsstillende punkt i sitt omredigerte program. Det heter i dette:

«Vi ønsker Lighed for Loven for alle Borgere. Derfor ønsker vi en saglig, upolitisk og uafhængig Undersøgelse av Den parlamentariske Kommissions Arbejde og Afgørelser, samt en lignende Revision af Retsopgøret efter 1945 med Henblik på at give Oprejsning til uretfærdigt behandlede».

Partiets blad «Uafhængig Politik» føyer til at revisjonen må tas opp nå, da resultatene ellers «i Tidens Løb kan blive så beskårne» at verdien kommer i fare.

Dessverre har Knud Kristensen tidligere gått til valg på lignende løfter som han sviktet stort etter at han ble båret frem til hvervet som statsminister på stemmer fra de rammede. Bladet «Revision» peker da også på at man denne gang må ha visse garantier ut over gylne løfter, som så lett blir glemt når maktens hynder er inntatt.

Også vi vil måtte forlange en klar programpost for å gi et bestemt parti vår støtte ved første stortingsvalg, og vi må naturligvis gjennom utvalget av kandidater få inntrykk av at det nå menes alvor.

Så er da spørsmålet: Hvilket parti vil komme først i det kappløp som før eller senere må begynne? Og her blir ingen

Hva er galt med general Montgomery?

Det er noe visst takeaktig over anmeldelsene av feltmarskalk Montgomery's krigerindringer, og ute i verden går bølgene høyt.

Og intet under.

General Montgomery beskylder bl. a. general Eisenhower for å ha forlenget krigen med 6 mnd., og i betraktning av de redsler som utspillet seg i krigens siste måneder og som brakte Asia inn i hjertet av Europa, er det grunn for anklagedes venner til å føle seg uvel. Ifølge Montgomery kunne krigen vært slutt høsten 1944 og Berlin idag tysk hovedstad.

Også tyske generaler har erklært seg enig i general Montgomerys syn på dette spørsmålet.

*

Den amerikanske general Wedemeyer, som også har utgitt sine krigserindringer, har sterke angrep på Churchill, og hevder at Roosevelts og Churchills krav om betingelsesløs tysk overgivelse, resulterte i den «seir» som så skjebnesvangert utvidet Sovjetunionens landområde, makt og innflytelse. Han sier også:

at det er en av historiens største ironier at nettopp Churchill skulle føre en politikk som førte til det britiske samveldes nedgang og gjorde det til en annenrangs makt.

Den amerikanske general er også modig nok til å skrive, at han alltid har beundret det tyske folk og at «vår politikk: å knuse Tyskland, var fordelig».

*

I en meddelelse i NEWSWEEK av general Carl Spaatz - under siste krig, øverstkommanderende for U.S.A.'s «strategisk flyvåpen», heter det . . . at noe av det Montgomery skriver er helt

~~~~~

diskvalifisert for «tjustart», så det gjelder ikke å bli stående igjen på startstreken!

Hermed være da stortingsvalgkampen innledet for vårt vedkommende. Det er godt å være ute i tide og det er grunn til å notere seg for de interesserte at vi fremdeles er en meget stor flokk. Ja, det spørs om vi ikke når alt kommer til alt idag er betydelig flere enn dengang vi i tusner på tusner fylte landets konsentrasjonsleire. For på det område det her gjelder har vi stort følge av de gudskjelov mange anstendige mennesker i dette land, som også i valg ønsker å ta avstand fra urett og løgn.

De røde vandt slaget på Cuba

Pause i demokratiet. (Svenska Dagbladet)

Vi leser i Svenska Dagbladet for 1. 2. 1959:

Moskva (AP). En kubansk delegasjon ved den 21. kommunistiske partikongress i Moskva hevdet lørdag at det i realiteten var Kubas sosialistiske folkeparti som hadde satt den kubanske revolusjon i scene i en «underjordisk virksomhet som kostet mange av dets ledere livet».

Delegaten, Sivero Aguirre, representerer ved kongressen

dette parti. Han fortalte kongressen at kommunistene hadde stått i første rekke i revolusjonsarmeen og hadde nydt sine våpenbrødres største respekt. Aguirre fortalte at det nye regime har folkets fulle støtte. Med sine seire har regimet motbevist de «amerikanske påstander om at en heldig kamp mot imperialismen ikke kan føres i Latin-Amerika. Aguirre hevdet at den «nye maktbalansen på den internasjonale scene» er det som har gjort opprørernes seir på Kuba mulig. Han mente at det var den «amerikanske imperialismen som hadde gitt Batista makten i hende».

Aguirre som var en av de første latinamerikanske talerne ved kongressen ble belønnet med dagens lengste applaus da han sluttet sitt foredrag.

Statsmenn og statsmenn, fru Blom

Fylkesmann Trygve Lie vil gjøre Franklin Roosevelt til vår tids største statsmann, hvilken betydning han nå måtte legge i dette ord. Advokat Steen-Olsen i Bergen betegner i «Farmand» Roosevelt og Churchill som vår tids største forbrytere.

På fruktene skal treet kjennes har vi hørt. Der synes å være noe forskjellig oppfatning av fruktene.

Lucifer.

V bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørene privat.

Møte i Vestfold

Vi viser til annonse i dagens nummer om et åpent diskusjonsmøte som skal holdes i Arbeiderforeningens lokale i Sande lørdag 21. februar. Innleder blir Alexander Lange, kjent bl. a. fra møtet i Studentersamfunnet i Trondheim.

Vi håper at riktig mange også av våre motstandere benytter anledningen til å diskutere saken. En slik fri meningsutveksling må da iallfall være så demokratisk at den burde samle folk her hvor demokratiet sak ligger alle så varmt på hjertet. Her er det anledning til å sverge til demokratiet ikke bare i ord men i gjerning.

riktig, f. eks. de Vestalliertes unnlattelse av å sikre seg Berlin, Wien og Prag, som derved havnet bak jernteppet. Generalen tilføyer at bestemmelsen om ikke å gjøre det (å sikre seg disse hovedsteder) ikke var noen militær avgjørelse, den ble tatt av en autoritet høyere enn general Eisenhowers - - .

Stavisky-affæren: Finn's det noe Vesterland?

Bekymret minister

Med en gassbrenner åpnet en Staviskys etterlatte pengeskap men de var alle helt tomme. Her bæres surstoff-flaskene bort.

18. januar 1934. Tredje møte i deputertkamret om tilfellet Stavisky. Opphisselsen er stor - både hos regjeringens motstandere og hos regjeringen selv. Etter de uhyrlige hendelser de siste måneder, synes alt å være mulig. Og så blir det stadig vekk hevdet at Stavinsky slett ikke skjøt seg selv, men at han ble myrdet av politiet, og derfra er det da bare et skritt til å hevde at han ble myrdet etter oppdrag av regjeringen.

På regjeringsbenken har Camille Chautemps, ministerpresidenten, herr Raynaldy, justisministeren, Georges Bonnet, finansministeren, og Pierre Cot, luftfartsministeren tatt plass. Alle ministre er således ikke tilstede, og blant dem som finner det passende ikke å vise seg i deputertkamret er også krigsministeren Edouard Daladier.

På talerstolen står den deputerte fra Høyrepartiet Ybarnégaray. Hans baskiske navn forrårder at han stammer fra Pyrenærområdene, hvor Bayonne ligger, byen hvis borgermester og deputert nå sitter i byens iskalle fengsel (hvor man forøvrig midlertidig har bragt ham en petroleumsovn). Det er denne Garat taleren hentyder til: «Garat var min politiske motstander. Han er hardt rammet - ingen kan vente at jeg skal angripe ham!» Denne holdning foranlediger huset til applaus, og herr Herriot, den store ordfører for det sosialradikale parti som er så hardt truffet av skandalen, slenger ut i salen: «Vi vil ikke annet enn rettferdighet!» Taleren fortsetter imidlertid: «Bedrageren, som i løpet av ti år ble til en stor herre, hadde svært mange politiske venner, og øyensynlig er likhet for loven bare en ynkelig komedie i Frankrike. Og så skal vi attpå til tro at Stavisky har begått selvmord - jeg for min del holder fast ved at det var ikke noe selvmord - det var mord!»

Medlemmene av det sosialradikale parti svarte med et skrik,

for det var dem talerens beskyldninger rammet, men før det utartet til ville scener har ministerpresident Chautemps reist seg og taler fra sin plass til de deputerte: «Jeg forstår at man ved det som har hendt kan ha en viss tvil. Men jeg har latt alt undersøke omhyggelig, ikke gjennom politiet, men gjennom de sivile myndigheter. De har forhørt legene, gendarmene, vitnene - jeg har altså gjort alt som er mulig. Da spør jeg: Hva mening er det så i slike opprivende uttalelser som de vi nettopp har hørt? De forlanger lys over en sak som dessverre er så dunkel på mange måter - men hvorledes skal det kunne komme noen oppklaring når en deputert kaster frem slike påstander etter at jeg har fremlagt klare beviser for huset?»

Den deputerte Ybarnégaray står dog fast: «Tilstedeværelsen av denne tvetydige banditt som kaller seg Henri Voix gjør et bedøvende inntrykk på meg. Jeg står fast ved at Stavisky er blitt myrdet!»

Det blir nå slikt bråk at møtet blir hevet og utsatt til om ettermiddagen. Og da står igjen herr Ybarnégaray på talerstolen, vender seg til minister Bonnet og sier: «Jeg har to spørsmål å rette til Dem, herr minister. Har De gitt Stavisky fullmakt til å plasse de ungarske erstatningsfordringer i banken i Basel, ja eller nei? Og videre: Kjente De Stavisky, ja eller nei?»

Fra ministerbenken reiser Georges Bonnet seg. Alle ser på den høye skikkelse. Det er blitt dødsstille i salen.

«På disse spørsmål svarer jeg straks, sier finansminister Bonnet. Aldri har Baseler-banken innløst en sjekk fra Stavisky. Og på det annet spørsmål: Aldri har jeg hatt noen forbindelse med Stavisky, kjente ham over hodet ikke. Jeg tør føye til, at takket være min inngripen ble det forhindre at Stavisky fikk et nytt forskudd på de ungarske erstatningskrav. Da han fikk det første

var jeg ikke finansminister!»

«Meget dyktig, meget dyktig», tenker flere deputerte. «Om hans frue, der som bekjent bruker en masse penger, har fått ringer og andre smykker av Stavisky sier han intet - men så er det da heller ingen som har spurt ham om det!»

Høyres stormangrep er avverget - avstemningen gir et flertall mot dets forslag om at det skal oppnevnes en parlamentarisk kommisjon til å undersøke skandalen. Ennå en gang er det lykkedes de skyldige deputerte og deres hjelpere å hindre en undersøkelse av de skumle affærer de har innlatt seg på - -.

Og oppløsningsprosessen går videre. Da herr Paul-Boncour 23. januar 1934 som Frankrikes befullmektigede for Folkeforbundsaker, i en større forsamling holder et foredrag om avvepnings-spørsmål, har tilhørerne mange rare tanker. De tenker ikke på det han sier, og de tenker heller ikke på at de har en svoren fiende av Tyskland og av det fascistiske Italia for seg, en som har brukt de mest fornærmende uttrykk om Mussolini - men de sier til seg selv: «Der er altså en av disse ministrene som kjente fru Stavisky meget intimt - -».

Men er Stavisky virkelig blitt myrdet av politiet? Den som rolig prøver saken for og mot, vil vel besvare spørsmålet med et nei men vil tilføye at Stavisky ved en meget dyktig manøver av Pariserpolitiet ble narret opp i fjellene og at politiet oppholdt seg minst to timer i «De gamle hus» før det skjebnesvangre skudd falt, slik at en kan anta at deres tilstedeværelse har foranlediget Stavisky til selvmord. Utvilsomt var det politiets hensikt at han ikke mere skulle få anledning til å snakke - og denne hensikt ble oppnådd.

Den opphissede mengde innlater seg imidlertid ikke på slike omhyggelige overveielser - for den er Stavisky blitt myrdet i regjeringens interesse, og den voksende opphisselse utlader seg allerede i gateopptøyer. Det er ikke lenger tvil om at regjeringen Chautemps dage, tiltross for avstemningen i kamret, er talte. Avisene blir mere og mere aggressive - man har nok av hele

I det svenske Nationell Tidning nr. 1 for 13. 1. 1934 skriver Edvin Enquist som følger:

«Tretten år er gått siden den betingelsesløse tyske underkastelse. Hva har hendt i disse årene og hvilke ble kapitulasjonens følger?»

Det er så mange som er hendt og så vidt og dyptgående har følgene vært at det skulle lange undersøkelser og mange bøker for å utrede og nedskrive dem. Den historiske vitenskap får her et stoff, som den lenge kommer til å bearbeide og søke klarlagt. Men det skal vise seg, som så mange ganger før, at mektige krefter skal gjøre alt hva de formår for å undertrykke sannheten og for å søke å skape en historisk mythe som stemmer med deres interesser. De skulle fremstille seg selv som lysets engler og utmale den slagne motstander som djevelens stedfortreder på jorden.

Denne mythedannelsen har, som vi alle vet, nådd meget langt på vei. Forarbeidene ble alt under krigen utført behendig og hensynsløst og er siden fortsatt uten skrupler. Et veldig materiale, som egnet seg til å gjøre historie på diktamen, fikk seierherrene fatt på ved å beslaglegge alle viktige og betydningsfulle dokumenter i de beseiredes arkiver. Betydningen av dette verdifulle bytte så man under rettergangen i Nürnberg, hvor seierherrene utnyttet det som passet for dem og fortiet resten. Og følgen ble en domfellelse som ble offentliggjort med det tydelige formål at den skulle foregripe og tilrettelegge historien. Bare seierherrenes fiender ble domfældt

«familien Chautemps», og hvis den ikke vil fjerne seg selv, får en hente den fram en for en. Det er dette øyeblikk den minister har ventet på som har holdt seg så markert i bakgrunnen - Edouard Daladier, for når Chautemps er styrtet er stunden for hans opprykning kommet.

Daladiers fedrenehus i Carpentras, hvor hans far var bakermester og hans bror overtok forretningen.

Spør Edvin Enquist i det svenske Nationell Tidning

Man forutsatte altså helt enkelt at all sunn forstand i verden var gått tapt i og med den tyske kapitulasjon.

*

Nettopp gjennom de umåteholdne overdrivelser i disse dommene begikk man den meget farlige feil å bevise langt mere enn det som var rimelig og mulig. Den av propaganda og hat forblindede samtid slukte imidlertid alt som en leskende smakebit etter krigens hets og vande. Dog skulle man ha ventet at i allfall de skolerte vitenskapsmenn hadde gjennomskuet bedrageriet. Både historikere, jurister, filosofer, psykologer, teologer samt militære og neutrale politikere burde hatt evne og vilje til å påvise disse urimelighetene samt deres fordervelige fremtidige følger. Men det skjedde bare i enkeltstående unntaksfall. Men i dag er hensikten tydelig. Nürnbergdommene skulle tilkjennes historisk gyldighet.

Denne fremtvinger spørsmålet om en uvillig, ubestikkelig, alene sannhetssøkende historisk vitenskap og vitenskap i det hele tatt overhodet lengere eksisterer? Og om den kommer til å eksistere i fremtiden? Skal man dømme etter tidens tegn, slik de viser seg i presse, film og radio, i politikernes taler og gjerninger og i den helt overveiende mengde av bokhandelens produkter, da er innstillingen tydelig nok. Sannheten skal siles meget nøye og bare forsåvidt slippes ut som den kan stemme overens med maktøverens vilje og de vedkommende demokratiers erklærte politikk. Hvilken vitenskapsmann eller annen fremskrittsskjemper våger her å gjøre motstand? Så modige menn tåles ikke lenger. De representerer en altfor stor luksus.

*

Men dermed er også tre grunnpillarer for demokratiet blitt gjennomslaget: nemlig den fri forskning, den fri yttringsrett og den fri meningsdannelse og meningsrett. Det er ganske latterlig og vemodig tillike at nettopp denne beskyldning var den kraftigste murbrekker for propagandaen mot Adolf Hitler og nasjonalsosialismen. De falt og deres fall var stort. Men dødsynd ble til dyd da de seirende demokratiene vel hadde overtatt propagandatilvirkningen og dens utnyttelse. Alt i henhold til den demokratiske sats: når jeg drikker er det rett og riktig.

Det fins et ord i Bibelen som sier at det er på frukterne man kjenner treet. Det vokser ikke fiken på tistler og ikke dadler på torner. Og her

Fort. side 2.

Kan Richard Nixon bringe USA på rett kjøl?

Oppsiktsvekkende appell i amerikansk tidsskrift

En engelsk statsmann ble engang spurt av en amerikansk dame hvordan han ville definere «en stor mann?». Han svarte straks: «Det er en mann som det må regnes med», skriver Stewart Alsop på slutten av sitt intervju og beskrivelse av visepresident Richard Milhous Nixon i «Post». Betraktet på denne måte aspirerer Nixon til storhet allerede i dag. Derimot mangler han endel av den vanlige folkeleders evne til dulmende søtsnakking og til å være dus med hele hurven, når det passer. Disse gaver har jo gjennom årrekker vært flittig fremvist av folkets ledere både i Norge og USA. Men med dem løser man neppe vår tids skjebnesvangre problemer.

Det skal bli interessant å se hvordan denne uredde, rikt fasetterte og interessante mann vil klare brasene i den kommende tid. Kommer han til å utvikle nye sider av sitt vesen? Det kan jo kanskje være nødvendig selvom Nixon har vist seg som en brilliant behandler av de eviggamle og alltid like nødvendige metoder i politikens kunst. Det skal sannelig bli interessant å se hvordan en så dyktig mann, med et slikt instinkt for maktens realiteter — med en slik evne til kold besluttomhet i krisetider — hvordan han vil greie den i dag tilsynelatende uendelige fektning med disse meget, ja meget fremrakende herrer i Kreml.

*

Mange er i dag ute etter å monopolisere eller iallfall stilmulere Nixon for sine interesser og for sitt syn på USA's fremtidige vei. Tidsskriftet Economic Council Letter skriver nylig et åpent brev til visepresident Nixon, hvori ordene ikke legges i vatt eller bomull.

Det hevdes her at den eneste sjanse Nixon eller noen annen republikansk presidentkandidat har til å bli president i 1960 — er om han fra nå av kan overbevise velgerne om at han er en virkelig konservativ.

Hva uttrykket konservativ står for forklares i disse linjer: De må overbevise velgerne om at De vil forkaste de eksesser som i løpet av de siste 25 år er begått av visse amerikanske politiske ledere i «liberalismens» eller «demokratiet» navn. De må gjøre det klinkende klart at De vil vie Dem til den amerikanske republikks uavbrutte solvens og uavhengighet.

Det pekes på at den politiske kampagne som sluttet 4.

Stewart Alsop (tilh.) intervjuer Richard Nixon.

november 1958 ikke var langt fra å føre til en katastrofe (disaster). Bare 46 pst av velgerne gadd å stemme! Dette skyldes ikke apati, men ganske enkelt avsky (disgust). Denne skyldtes den nåværende administrasjons totale forkastelse av mange bærende pillarer for de republikanske valgplattformer i 1952 og 1956.

Economic Council Letter hevder i denne oppsiktsvekkende faste appell til Nixon at Macmillans regjering i England har hvervet mange medlemmer til det konservative parti ved å gå inn for, i praksis, konservative britiske prinsipper.

Utgilidningen stoppet i Frankrike?

Noe henimot et mirakel har funnet sted i Frankrike hvor ingen statsminister har vart mer enn et par måneder, siden den 4. republikk satte i gang etter verdenskrig II. Folket gikk fra den ene grad av forakt for den annen.

Til slutt kalte Frankrike i desperasjon de Gaulle til makten. Han er blitt akseptert av det franske folks overveldende flertall som den som har satt Frankrike først i tanke og gjerning. 13. november reduserte det franske folk i valg kommunistenes representanter til Deputerkammeret fra 144 til 10 og ga de Gaulle og de med ham forbundne grupper en overveldende majoritet. (Når blir de Gaulle invitert til å besøke Sovjet-Unionen?).

Folkene i vestens land er i sin bunn og grunn konservative. De ønsker fred, ja. Men i motsetning til våre liberale — mener disse — virkelig og ekte fred. Liberalerne mener med fred: verdenssosialisme — det vil si ufred og djevleskap i århundreder.

Disse «sosialister»s fred går ut på å drepe alle — absolutt alle som kan mistenkes for ved leilighet å reise hodet. Mao-regimet i Kina har således på få år utryddet 15 millioner mennesker. Dagbladet i Norge finner utryddelse

av NS-folk helt i orden.

Det er dette system som auguren i Utenrikskomiteen — Finn Moe — under sin deilige Kinareise klapper så sterkt på ryggen. Dette utenriksgei som skrev i Arbeiderbladet noen timer før tyskerne kom i 1940 at dette var en umulighet! Hvilket ikke har hindret denne Moe i å ville det norske folk i utenrikspolitik. I lange, deilige år. For Moe.

Imidlertid — skrive Economic Council Letter — er det på høye tid at det amerikanske folk får samme slags lederskap som de Gaulle gir Frankrike. Vi håper dette ikke er for optimistisk sagt. de Gaulle er ikke så langt på fjorden kommet at man kan si at alt er blitt idel herlighet og glede. Men det var sannelig en god start, som satte fart i onkel Einars reiseliv i det siste.

Kan man bli så gode venner med Nikita, at man eventuelt kan slippe å rømme fra landet, dette onde foredrag i Trondheim kan ha sådd de verste frø som tenkes kan for den herskende klikk: **Troplikten er gjensidig!**

Også i USA er utenrikspolitikken i søkelyset

Det åpne brev til Nixon sier blant annet herom: Utenrikspolitikken som under Roosevelt og Truman så gjennom fingrene med at vitale USA-interesser ble oppofret — denne politikk er i det vesentlige blitt videreført. Riktignok har det ikke vært slike eksesser som i Jalta og Potsdam, men De forenede stater har fortsatt med å holde en million mann under våpen på utsatte poster over hele verden til en anslått årlig utgift av 6 000 dollars pr. hode. Eisenhower-styret har fortsatt med å understøtte den syntetiske stat Israel som er årsaken til all uroen i Midt-Østen. Man har fortsatt med å holde kommunistregjeringer i Jugoslaven og Polen under armene.

(Fort. s. 6).

Slik er det i kommunist-Tyskland

Amerikaneren Glenn Green intervjuer tre øst-tyskere

Glenn Green, Associate Director of the National Education Program i USA skriver i «The National Program Letter» følgende fra München:

På visse steder i Vest-Tyskland, som jeg ikke skal identifisere nærmere, har jeg intervjuet folk av tre familier som arbeider hos kommunistene i Øst-Tyskland. De er alle tyskere, og alle sammen avskyr det liv de må føre under kommuniststyret, men av forskjellige forståelige personlige grunner følger de seg alle forpliktet til ikke å forsøke å rømme.

Jeg møtte alle tre på forskjellige steder. Alle snakket en stund fritt og åpent, men så forårsaket frykten for konsekvensene at de alle plutselig avbrøt samtalen. Bare en mistanke hos kommunistene om at de hadde «snakket», ville resultere i at de fikk etiketten «statsfiende» og dette ville bety fengsel eller til og med døden. Jeg vil derfor, med deres tillatelse, gjen gi hva de sa, men omhyggelig skjule deres identitet og bopel bak jernteppet.

Forholdene blir verre

Den første samtale var med en person hvis familie bor i en øst-tysk by. Vi kan kalle ham for Nr. 1. Han sa at levevilkårene var blitt verre i løpet av de siste tre år. Kjøtt, sukker, smør og visse andre levnetsmidler er rasjonert og det er dårlig med penger. Jeg så Nr. 1's rasjoneringskort ut-

stedt av Den tyske demokratiske republikk for 1 måned. Det tillot kjøp av 3 pund kjøtt pr. måned, hvis kjøtt var oppnåelig og pengene var forhånden (hva de sjelden var). Månedssrasjonen av sukker var 2 pund og 10 ounce.

«På samme måte som med kjøttrasjonen, spiller smørtrasjonen liten rolle», sa nr. 1. «Det koster 2 dollar for 9 ounce når en kan få tak i det». Barn ser sjelden frukt og familien har sjelden friske grønnsaker. En gyselig «kaffe» koster dollars 2.50 pr. pund og er «redselsfull». En sjokoladestang på et kvart pund koster dollars 3.50. Klær for barn og voksne blir alltid laget hjemme. Klæde av shoddy til en dress koster dollars 5.80 pr. yard.

Arbeidstiden pr. uke er fra 45 til 50 timer. Nr. 1's lønn er 28 cent pr. time. «Vi må arbeide en titimers dag for å kunne kjøpe et pund kaffe», sa Nr. 1.

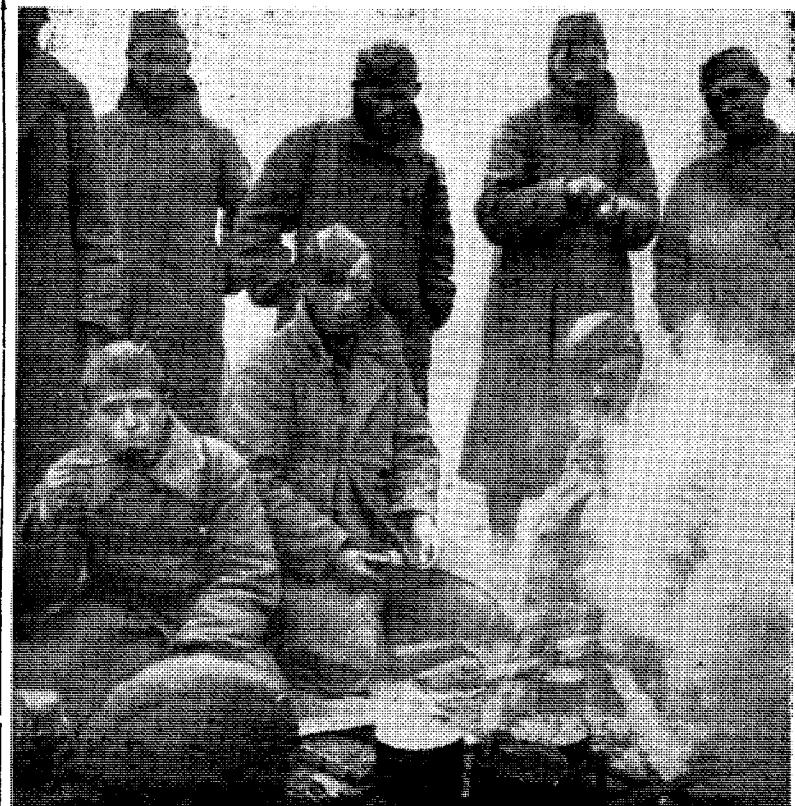
Familiens mat består vesentlig av poteter, brød og suppe.

Kommuniststyret er trykkende og undertiden skremmende, sa denne person, hvis familie ikke desto mindre må fortsette å gjøre mest mulig ut av sin tragiske tilstand.

Trykk på bøndene

Av Nr. 2 fikk jeg vite visse faktiske ting om jordbruket i det kommunistiske Øst-Tyskland. Mesteparten av bøndene har det ikke bedre enn

(Fort. s. 6).

«Befrierte» er alltid rede til å hjelpe - - Ulbricht

Virkelig nasjonal holdning

(Forts. fra s. 1).

rømte sin veg og overlot et villedet og forvirret folk til sin skjebne. Da de var kommet tilstrekkelig langt unna, stelte de til et slags storblot — en kunne være fristet til å si, for en lykkelig flukt: De mobiliserte og erklærte krig. Våre viktigste byer og havner var da forlenget besatt, og det vesle vi hadde av umoderne forsvarsmidler beslaglagt.

Skryt, uærlighet og historieforsalskning kan aldri i evighet vaske vekk den svarte flekk disse menn har satt på vår historie.

Da Vidkun Quisling i april dagene prøvde midlertidig å overta landstyret, hadde han disse mål: hindre kaos, sikre landets suverenitet og gjenopprette landets nøytrale status. Det lyktes ikke. Både politikerne og besettelsesmakten motarbeidet ham. Vi fikk Terboven og Administrasjonsrådet. Og nå utfoldet den «nasjonale holdning» seg på en merkelig måte. Administrasjonsrådet fulgte villig okkupantens anvisninger. Storindustrien, entreprenører, firmaer o.s.v. kappedes om ordrene fra okkupasjonsmakten. Arbeiderne forlot i tusener de norske bedrifter og tok arbeid ved tyske anlegg og befestninger, hvor betalingen var større. — Forhold som kanskje kan unnskyldes, — men nasjonal holdning — ?

Fra sommeren 1940 tok Quisling med Gudbrand Lund som nærmeste medarbeider opp arbeidet med å gjenreise folkets nasjonalkjensle. Dette arbeid ble stadig aktivisert i årene fremover ettersom Terbovens mål og hensikt kom klarere fram.

I den nasjonale presse over hele landet, i kringkastingen, i taler, dikt, sanger, brosjyrer, bøker og billedverk holdt man opp for folket vår storhetstid. Våre forfedres dødsstrang, deres trassige frihetskjensle og riksskapende evne. Heltene og høvdingene i vår historie, dådrike kvinner og menn, slike som lager eventyr omkring seg og sin tid ble holdt opp for vår ungdom:

«At far min kunne gjera det gjeve han har gjort, og fram i livet bera so mykje gjævt og stort, det var frå dag til annan for meg så god ei stød, stor arv det er for mannen at godfolk vera fødd».

Vinje.

Kunstens og diktningens stormenn i gammel og ny tid ble mant fram. Norges storlagne natur, fjorder, fosser og fjell, de vide skoger, gudshusene, menneskeboligene med sin særpregede, nasjo-

nale bygningsstil — ja, selv menneskene av i dag — gode, trauste kvinner og menn — ble fremstilt i bilder og ord med nasjonalromantisk begeistring. Folket skulle vekkes til nasjonal bevissthet og se seg selv som et høyverdig kulturskapende, frihetselskende folk med sin nasjonale egenart og med en berømmelig historie bak seg.

Da den første kontingent norsk ungdom frivillig dro ut til kamp mot bolsjevismen, innprentet Quisling dem å forbli gode nordmenn. «Slutt deg til fedrelandet, det dyrebare», lød hans avskjedsord til dem.

Imens arbeidet norske bedrifter trutt og tjente grovt med penger. En slant nå og da til den såkalte hjemmefront var som en forsikring — utgifter til inntekts erhvervelse.

Og kommunistiske bander, «menn i mørket» som vår berømmelige Oswald kaller dem sammen med skrupelløse forbryternaturer drev sin nasjonale gjerning i form av plyndring av banker, institusjoner og lagre og lystmord på landsmenn. Hat, bakvaselse og løgn, bruksanvisninger om «silent killing», et og annet bombetokt som mest brakte ulykke og død over sivilbefolkningen, var bidragene fra England.

I Slottsparken lot Quisling reise en statue av Snorre Sturlason. I 1945 ble den velte og knust. I stedet fikk vi en ny statue over Europas fiende nr. 1. Stalins røde banner ble foldet ut over høyalteret i vår nasjonale heligdom. Churchill ble kreert æresdoktor ved vårt universitet. Quisling som i nødens stund ble hos sitt folk, delte dets kår, kjempet for dets sak og Norges fremtid, ble lønnet med døden. Tusener av nasjonalbevisste nordmenn ble fengslet eller anbrakt i konsentrasjonsleirer, sultet og mishandlet, og her set med av mindreverdige voktere, og dømt etter unorske, for sitt formål, lagde lover med tilbakevirkende kraft. Og det ble jublet til all uretten og bedraget.

«Norge vårt land du hvis fremtid er vår», sang Nasjonal Samlings ungdom. Etter det vi har sett og det som skjer for våre øyne i dag er landets og dets barns fremtid ikke lys.

Chr. B. W.

SISTE OM DE GAULLE

Da de Gaulle kom til Algerie på sitt siste besøk, ble han mottatt med en pipekonsert. Han snudde seg til general Salan som ledsaket ham og sa: «De er ikke særlig populære her, Salan! — — —».

Richard Nixon

(Forts. fra s. 5).

Alger Hiss-karene i USA i full sving

Grunnet fremmedinnflytelse i regjeringen og i Høyesterett — kan man trygt si at det aldri i USA's historie har vært en større innflytelse fra kommunisthold enn i dag. Regjeringens politikk har brakt Amerikas anseelse ned på det laveste nivå den noensinne kanskje har vært? Meget av dens utenlandshjelp har så langt fra å skape venner for USA tvertimot innbrakt forakt.

Appellen til Nixon

De har et enormt arbeid foran Dem med å overbevise det amerikanske folk at De går inn for opprettholdelse i så vid utstrekning som mulig av det private initiativ og for den amerikanske republikks fortsatte uavhengighet. Naturligvis er De blitt nær forbundet med president Eisenhower. De må fra nå av søke overfor offentligheten å skille Dem ut fra krefter som har kontrollert ham.

Hvis De greier dette, vil De bli utpekt og valgt til president. Bare husk på de 50 pst. av det amerikanske folk i valg som ikke stemte sist. — Hvis De kan gjøre alt dette, men allikevel ikke gjør det, vil De utvilsomt falle ynkelig igjen, nom ved valgene i 1960. Og det amerikanske folk kan bli et offer, grunnet Deres fiasco.

Idet man har for øye Deres hele innsats, inkludert Deres identifikasjon av Alger Hiss som en forreder — er vi villige til å tro at De kan samle millioner av konservative omkring Dem og føre dem til seir om to år. Hvis så skjer tør vi spå at De vil innta Deres plass i historien som en av Amerikas store presidenter.

Henvendelsen kan ut fra norske synspunkter selvsagt diskuteres. Men den mangler ikke fasthet og konsekvens! Det er mangelen på slike ting som har gjort at det konservative standpunkt til denne dag ikke er blitt til noen politisk faktor av betydning i Norges nyere historie.

Potemkin.

Som alle andre aviser

må vi se å få inn bladpengene forskuddsvis. Som våre lesere vet er vi ikke særlig beslått med penger og derfor er det så overordentlig viktig for oss at bladpengene betales straks ved forfall. Og derfor er det også slik en stor hjelp om noen synes avisen er verdt noen kroner mere enn bladpengene.

Slik er det —

(Forts. fra s. 5).

bybefolkningen. Kommunistmyndighetene er åpenbart uvennlige mot småbønder som motsetter seg kollektiviseringen. Nr. 2 sa: «De gir småbøndene visse normer å oppfylle, og hvis de produserer mere enn normene kan de spise det som er til overs. Men få kan klare de høye normer! Hvis de ikke regelmessig kan oppfylle normene, så kan de heller ikke spise regelmessig, og så overtar staten eiendommen.

«Hvis småbøndene klarer å holde ut med denne individuelle drift, sørger regjeringen for at de ikke får mat, såkorn og gjødsel nok til å klare normene — —».

«En av naboene mine holdt høns. Regjeringen satte en norm for eggproduksjonen. Det kom udyr i hønsehuset og drepte noen av hønene, men min venn måtte fremdeles fylle den opprinnelige norm. Han kjøpte egg av naboen til å oppfylle normen, men han måtte betale 40 pfenning for hvert egg, mens regjeringen tok dem for 9 pfenning pr. stk. Min venn måtte gi opp».

Den norske utenriksdilla

(Forts. fra s. 1).

ved helt å forlatt nøytraliteten, skremmer nok en del. Det berømmelige norske mot fra krigstiden, strekker ikke til i så store sakerr, som vi nå er kommet opp i.

Men det virker noe forbauende, når man frykter tyske forsyningsbaser på norskekysten. Vi har jo ganske fersk erfaring for, at tyskerne var ganske effektive. Dennegangen, rent hypotetisk, er det spørsmål om hvorvidt Tyskland skal bidra til også å forsvare Norge mot en Sovjetokkupasjon. Tyskland vil på et slikt tidspunkt samtidig måtte forsvare seg selv. Vi kan derfor regne med, at det neppe vil bli så megen kampkraft det har tilovers, for et forsvar av vårt land. Stortinget vet muligens, at vi ennå ikke er så sterke militært, at vi kan hjelpe oss selv. Det er vel den eneste grunn, for at vi gikk inn i NATO. Vår erfaring fra siste krig, var den offisielle årsak til at vi forpliktet oss, til å bli med i den neste.

Hvordan dette nå har seg eller ikke, så skulle man tro, at når man først var kommet opp i det — at man takket for alle sorter støtte, hvis det skulle gå galt. Vi skal ingen baser ha, ja helst ikke engang forsyningsbaser. Er man da ikke klar over, at stormaktene ville føle seg mer forplik-

«Kjøtt er ikke å få tak i for tyskere i Øst-Tyskland fordi russerne tar alt kjøtt som produseres, fører det til Rostock, tar ut det beste til russisk bruk og hermetiserer så resten. Det blir omsatt under østtysk og russisk etikett — og til slike priser at bare kommunistbyråkratene kan kjøpe det. Russerne har tappet Øst-Tyskland for resurser og penger.

Ingen frihet

Nr. 3 sa: «Der finnes ingen politisk frihet i Øst-Tyskland. På avstemningsstedene er det avlukker for «hemmelig» avstemning. Men ingen bruker dem. Stemmegiveren får en liste med kommunistkandidater. Han bruker den åpenlyst og uforandret — hvis ikke kan han og hans familie forsvinne neste dag. Hele familier har forsvunnet etter at et medlem hadde gitt uttrykk for opposisjon på et møte. Politiet kommer i sivile klær og sier: «Kom med, du er ønsket». Hele familien må følge med. Det er slutten. Hvis det ble holdt virkelig frie valg, ville ikke 10 pst. av folket stemme for kommunistene».

tet til å holde sine løfter om hjelp, hvis deres egne soldater fra første øyeblikk ble engasjert. Selvsagt ville fremmede soldater også denne gang kunne stikke av, slik som sist, tross alle løfter. Det har vi i allefall erfaring for. Men vi får jo håpe på, at Vestmaktene ønsker å beholde Norge som et brohode. Sverige, vår nabo, vil sannsynligvis også under slike forhold ha et ord med i laget.

Vi ble siden 1905 trillet i britisk barnevogn av engelske guvernanter. Vi ble kjørt i grøften og frøkenen stakk av. Ulven kom og tok oss. Vi ble fryktelig skremt. Det var ikke rart, da vi alltid var blitt fortalt at vi fullt og helt kunne lite på barnepiken. Så fikk vi de tunge år. Alle ventet at vi skulle bli voksne av det. Men nei. Der skal nok flere ulykker til og mer motgang før det norske folk modner. Utenriksdebatten minner om dette forhold hver gang. Vi vil gjerne leke med. Men blir det alvor, vil vi neste gang kalle oss for «fri-stikker» istedet for «nøytrale».

Det er flaut å være norsk når tingmenn taler utenrikspolitikk.

H. F. K.

Abonner på Folk og «Land»

Tilbake til barbariet

(Fort. fra s. 1).

ste gang ble lagt frem av Josef Stalin på TEHERAN-konferansen i 1943, sammen med forslaget om at 50 000 tyske offiserer og faglige eksperter skulle likvideres etter krigens slutt.

3. Sannheten om den forferdelige skjebne som etter krigens slutt rammet 10 til 15 millioner folketyskere i Pomern, Øst-Preussen, Schlesien og Sudetenland, — og som etter uovertrufne orgier i mord, voldtekt og plyndring ble fordrevet uten eksistensmidler, frysende og sultende fra sine hjemland, i århundrer bebodd av deres forfedre.

4. Avsløringen av det britiske luftfartsministeriums planer allerede i 1936, og stor-slåtte bestemmelse, «Splendid Decision» av 11. mai 1940 om massebombing av sivilbefolkningen.

Der står videre i forordet blant annet:

Om tyskernes og japanernes forbrytelser mot menneskeheten er allerede skrevet millioner av ord i aviser, tidskrifter og bøker endog til den ytterste grense av overdrivelser, så det er ikke nødvendig med flere bøker om det. Men der er en skriken-de mangel på faktiske opplysninger om den annen parts krigføring.

Det alvorligste ved etterkrigstidens krigsforbryterprosesser er, at hvis de ikke revideres, vil de ha fjernet alle grenser for en fremtidig krigføring.

Fra bokens innledning gjen-gis noen sitater av forskjellige anmeldelser:

ADVANCE TO BARBARISM er sammen med George Orwells sensasjonelle bok «1984» de to mest betydningsfulle bøker som er kommet ut etter krigen.

Mr. Veale's bok påviser hvordan utvidelsen av militære operasjoner til sivilbefolkningen og privat eiendom, og den totale krigføringen økende destruktive metoder, truer Vestens sivilisasjon med undergang. Forfatteren påviser hvordan krigsforbryterprosessene, istedetfor å bidra til å redusere barbariseringen, må føre til enhver tenkelig form for masseødeleggelse og massemord, fordi et nederlag vil bety en summarisk likvidering av den tapende parts politiske og militære ledere.

Faktum er i ethvert fall at i 1945 vendte Vestens seierherrer tilbake til metoder som hørte den senere stenaldertil... til den tid da våre egne forfedre befant seg på samme utviklingsstrinn som indianerne i Amerika, da de første hvite kom dit.

Dansen rundt marterpelen

Over hele Europa begynte i mai 1945 noe som tilsvarer indianernes dans rundt marterpelen. I enkelte land, som i Tsjekkoslovakiet, foregikk henrettelsene for åpen scene, mens de dømtes pårørende ble «beæret» med å sitte på første benk blant tilskuerne.

Slike ting forgikk over store deler av Europa, men skjedde forholdsvis ubemerket fordi det store Show i Nürnberg tok all oppmerksomheten. Men samtidig med denne prosess var der i virksomhet 24 000 krigsforbryterdomstoler i Europa i de første fem årene etter krigen.

I Nürnberg ble for ordens skyld opprettholdt visse rettslige former, mens det i andre «befridde» land som Grekenland, Polen, Tsjekkoslovakiet, Ungarn, Serbia og så videre, ikke engang ble gjort forsøk på å opprettholde noe som lignet lov og rett.

*

Vi gjengir så noen korte utdrag fra bokens innhold.

I tiden før 1914 var det ikke mange i vår verdensdel som kunne tenke seg muligheten av at Europas folk, som hadde godkjent en standard for sivilisert krigføring skulle komme til på nytt å praktisere 30-årskrigen metoder og barbari, tillate plyndring og massakrering av sivilbefolkningen, selv om det allerede den gangen — hva angår behandlingen av de overvundnes ledere — var etablert visse regler — eller at Vestens siviliserte stater skulle henfalle til barbariske metoder fra en enda fjernere fortid da den primære hensikt med krigen var å angripe fiendens sivilbefolkning mens de tilfangetatte ledere ble slaktet av seierherrene.

En ny Djengis Khan

I siste halvdel av det 18. århundre kunne selv ikke den verste pessimist ha forutsett at der i Peter den Stores europiserte Russland skulle fremstå en ny Djengis Khan, en despot som skulle skape et enda farligere og mere asiatisert Russland, som skulle komme til å bli en enda farligere trusel mot europeisk kultur, sivilisasjon og eksistens.

Ikke noe slikt mareritt hang over Europas folk i det 18. århundre. Sivilisasjonen var dengang nådd så langt at grev de Guibert i 1770 kunne skrive følgende:

Unntatt de som blir drept under kamp blir intet blod utstytt. Og fanger er respektert. Beseirede folkeslag er bare forpliktet til å betale en viss krigs-

skatt, som ofte er mindre enn de skatter som betales til deres egen hersker.

Utviklingen var dengang nådd frem til en mellomtilstand mellom fortidens barbari, og vår tids Nürnberg med sin kolleksjon av utenlandske bødler, heter det.

Under Napoleons-krigene (1796—1815) kom et tilbakeslag. Men det er allikevel et stort svalg mellom plyndring av kirker og kunstgallerier (som i Italia i 1796) for å pryde seierherrenes kunstgallerier, og den systematiske demontering av fabrikker slik som i Tyskland i 1945, halvannet århundre senere, for å frata et beseiret folk dets levebrød.

Etter gjenreisningen av orden og disiplin i det nye Napoleonske Imperium, fulgte det 18. århundres høye standard, med enkelte tilbakefall så som de franske troppers plyndring av Cordova og de orgier og plyndringer som hertugen av Wellingtons tropper gjorde seg skyldig i. Allikevel er det absurd å sammenligne disse relativt begrensede utskjeltinger, med seierherrenes totale plyndring av Tyskland i 1945.

Den primitive teori: at seierherrene etter motstanderens nederlag skal beslaglegge all eiendom hos den beseirede, var enda ikke tatt i anvendelse.

Krimkrigen 1853-56

nevner forfatteren som et eksempel på sivilisert europeisk krigføring i denne periode. I fredstraktaten var ikke en eneste anvisning på ødeleggelse av siviles eiendom og liv. Fiendtlighetenes område var sterkt begrenset, europeisk sivilisasjon led intet alvorlig tilbakefall, ingen varig bitterhet fulgte, fredsbetingelsene bare antydte at Russland hadde de største tap. På Krim selv var «en atmosfære av vennskap og lettelse (da en salutt på 110 skudd varslet at krigen var slutt». Der var revyer og veddeløp på de tidligere slagmarker, de alliertes seirende tropper (Tyrkia med England, Frankrike og Sardinia) blannet seg med den tapende part, russerne, i fredelig samvær og felles glede over at krigen var slutt.

Kolonimaktens kriger utenfor Europa var imidlertid fortsatt barbariske og i selve Asia har krigen aldri forandret karakter.

I forbindelse med Boerkrigen siteres i denne boken også en uttalelse av den britiske kaptein, og forfatter Liddell Hart. Det heter der at Lord Kitcheners plan om å legge bebodde områder øde — å brenne boernes farmar og overføre kvinner og

ÅRSMØTE I A/L FOLK OG LAND

holdes i Kierschows gt. 5 lørdag 28. februar 1959 kl. 12. Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen andelshaver.

Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1958 og valg.

Olaf Holm,
Styrets formann.

MØTE I SANDE I VESTFOLD

I Arbeiderforeningens lokale, Sande i Vestfold avholdes et diskusjonsmøte lørdag 21. februar kl. 19 med innledning av Alexander Lange.

Adgang for alle interesserte!

Agronom

med skogbruksutd. ønsker forpaktning eller annet arrangement av middelstor gård fra 14. 4. 59. Gjerne hvor der er anledning til noe skogsarbeide. Fam. kone og to barn. Bill. mrk. «Våren 1959» i eksp.

barn til konsentrasjonsleire, der omkring 25 000 kvinner og barn omkom — må betraktes som innvielsen til den totale krigføring.

Hva, og hvem er krigsforbrytere

I 1708 da festningen Lille kapitulerte ved marskalk Boufflers, etter en fryktelig og tapbringende beleiring, ble ikke bare den tapende franske armé tillatt å trekke seg ærefullt tilbake men den tapre franske øverstkommanderende ble invitert som æresgjest hos seierherrene, prins Eugen og... en av Winston Churchills forfedre: hertugen av Marlborough!

Så langt hadde krigens regler den gangen utviklet seg bort fra det stadium, da den seirende kong Sapor av Persia besteg sin hest fra ryggen av den tilfangetatte keiser, og tilbake til det som skjedde i 1945, da den tapende parts feltmarskalk Keitel ble overlevert til boddelen og en langsom hengning og deretter skamløst lagt i en navnløs grav.

På den tid da festningen Lille kapitulerte var det blitt en æressak å anerkjenne utvist tapperhet og dyktighet hos motparten.

Det er et langt skritt tilbake i sivilisasjon, når det ikke-militære Dresden, overfylt av hundretusener av skrekkslakte flyktninger fra øst, blir bombet i grus, første dag med 800 RAF tunge bombefly, dagen etter med 1350 flyvende festninger, og den tredje og siste bølge fulgte deretter, alt i løpet av 36 timer. Byen selv hadde 500 000 innbyggere, og flyktningenes

EN BOK OM BØNN

heter Peder Plogmanns nye bok

De som kjøpte hans første bok vil sikkert huske navnet. **En Bok om Bønn** behandler alle sider ved bønningen, også helbredelse ved bønn og bønnens plass i historien.

Sogneprest Eystein Poulsen skriver: Dette er den beste bok om bønn jeg har lest.

Biskop Kristian Schjelderup ønsker at boken må få stor utbredelse.

Dr. Einar Lundby skriver: Jeg har lest boken med stor glede og interesse. Det er en ualminnelig god ånd i den.

En Oslofrue som ønsker å være anonym: Dette er en enestående bok. Den ligger på et høyere plan enn alminnelig religiøs litteratur. Pris innbundet kr. 10.00 sendese i postoppkrav. Eller De kan sende kr. 10.00 pluss 90 øre til porto.

Salgcentralen for bøker.
Bergen.

antall er anslått til mellom 300 000 og 500 000. Flokker av redselsslåtte mennesker som fortvilet søkte å komme i dekning ble meiet ned med maskingevær fra lavtflyvende maskiner.

Utviklingen ble i 1945 ført tilbake til den tid da Djengis Khan's etterfølger, Hulagu, ødela irrigasjonssystemet ved Eufrat så grundig at dette område, som engang var jordens mest fruktbare, ble omskapt til en ørken og har ligget der som en ørken i over 700 år.

«Boken er ellers tilegnet The Right Hon. Lord Hankey og Hon. Edward L. van Roden.

Og andre britiske og amerikanske jurister, forfattere og folkerettslærde som er gått i spissen for å bevare de store tradisjoner i anglo-amerikansk lov og rett ved å avsløre krigsforbryterrettergangen og gjenreise de grunnleggende rettsprinsipper og menneskerettighetene.

På samme måte som noen få anstendige mennesker her i Norge har gjort det når det gjelder det norske etterkrigsoppgjør.

Sentinel.

Finn's det noe Vesterland?

(Forts. fra s. 4).

har den mulige fremtidige forskning en slagen vei, som neppe viser feil. Ingen undertrykkelser, ingen underslag, ingen tilrettelegginger kan hindre for all fremtid at sannheten, hvor ubehagelig den enn kan være, tilslutt kommer frem i dagen. Forutsatt at Vesterlandet overlever og dets kultur fortsetter å bestå. Etter vår tid! Er det derfor sannheten siktes så omsorgsfullt, at bare små korn av den nå og da smyger frem i dagen, helst av misstak?

For vi, som opplevde disse vanviddets år, vi ser jo — i den mon vi overhodet kan se noe — tydelig følgene som i et klart spill. Kapitulasjonens umiddelbare virkning ble den at Sovjetsamveldet ble sloppet frem til over Elben. Finnland utlevertes. Estland, Lettland og Lithauen strøket. Polen, Tsjekkoslovakiet, Ungarn, Rumien og Bulgarien gjordes til vasaller, uten mulighet for selvstendig liv. For Finnlands vedkommende er heldigvis ikke avhengigheten så utpreget, men stor bevegelsesfrihet har vår gamle riksdal ikke. At Jugoslavia ikke er havnet i samme stilling som de andre balkangranner, beror utelukkende på Titos djerpe selvstendighetspolitikk. Men til frihet overfor bolsjevismen strekker den ikke.

Det er den største omveltning som har hendt i Europa siden folkevandringstidens omstyrtinger. Tre små tidligere fri folk er blitt utslettet. Seks større, før selvstendige stater, er dels berøvet store deler av sitt område og alle brakt i avhengighetsforhold, som i fem tilfeller gikk over til et fullstendig vasallforhold. Om dette alene var blitt følgen av Tysklands nederlag, ville Europas stilling vært mere enn dyster. Allermest for oss svensker var der anledning til å rope hurra. Om man nemlig hadde latt seg lede av nasjonalt svenske synspunkter og fornuftig ettertanke — og av hva annet skal svensk politikk ledes? Men helt fortvilet hadde dog ikke stillingen vært så lenge det tyske rike besto.

Alt annet var bare bi-produkter av det tyske rikets undergang. Dets forsvarsmakt oppløstes og landet og folket ble oppdelt mellom seierherrene i besetelsesområder likesom Østerrike. Til Sovjet overlotes hele østersjøområdet til og forbi Elben d. v. s. Preussen, Mecklenburg og Sachsen. Det var forvisst en satanisk oppdeling, hvis formål både vestenfra og østenfra var at med Preussen å tilintetgjøre den fremste bærer av tysk

riks- og enhetstanke. Dermed var der rettet en tilintetgjørende støt rett inn i Europas hjerte. Og det skjedde etter modent overlegg og med berådd hug.

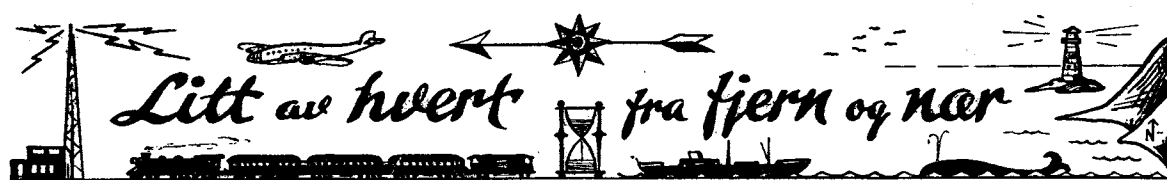
Det er skremmende! Forferdelig at vesterlandets skjebne i det avgjørende øyeblikk skulle ledes av menn som — ja hvordan skal man egentlig uttrykke det? Fantes der en eneste gnist av fornuft i slik et vanvittig tiltak? Så visst som to og to er fire og blir fire og så lenge ikke forstand og galskap, godt og vondt, hvitt og svart, sannhet og løgn er blitt stillet på hodet i og med den tyske underkastelsen, så visst har aldri en så hård historiens dom vært felt som den dom der venter de vestens såkalte statsmenn, som i mai 1945 utleverte halve Europa til Josef Stalin. Det skjedde uten tvang forsåvidt de ikke selv hadde bundet seg og med seirende våpen, men med forgiftet og formørket forstand, forgiftet og formørket av hat, hevn og løgn. Men i øst virket en kald, klar og gjennomtrengende vilje og hjerne hensynsløst mot sitt mål: vesterlandets undergang. Etter at Hitler var drept i døden, var hele spillet Stalins.

To store menn var der, hoded høyere enn alle andre i denne verden avgjørende strid og tid. Adolf Hitler het den ene, Josef Stalin kaltes den andre. Begge innså at det var mellom dem og deres folk striden kom til å bli utkjempet — striden mellom vesten og østen. På kne lå allerede østen, da kniven ble stukket i ryggen på vesten. Og ble vridd om av sviket og forredet mot eget land og mot vesterlandet. Se det vil bli dommen, bister og bitter.

Slik tale er for tiden formastelig og lyst i bann, men den blir sannhetens og vil bli lest og lært fra hver historiebok — ikke i morgen, men om ti, tyve, femti eller kanskje hundre år — om da noe vesterland er å finne.

Men fins dette vesterland i dag? Fins det nå? Det er spørsmålet.

Hverken politisk eller kulturelt fins det — annerledes enn stykkevis i smådelar. Det sies at der skal finnes en kopi — på den annen side av Atlanteren. Men en kopi det er og blir en kopi, om aldri så fint utført. Ekte var det ikke. Og Amerika blir aldri Europa selv om europeeretlinger har kolonisert det og ennå har makten der. Amerika ligger beskyttet, idet minste ennå og forholdsvis. Dit hen kan vrakgodset fra det synkende Europa frelses med gull og makt og gulletts makt. Dit kunne også de for Amerika selv mest verdifulle menneskelige lev-

FINT SKAL DET VÆRE

Vi siterer vår meget kongelige kollega Arbeiderbladet:

«Prinsesse Astrid kjørte inn i en drosje bakfra, bare et par hundre meter innenfor Sandvika i går formiddag. Ingen kom til skade, og begge bilene var kjørbare etterpå. Drosjesjåføren var nærmest stolt over det fornemme uhellet».

Fint skal det være, sa kjer- ringa, hu fikk en mahognyflis i enden!

QUO VADIS?

Den nye pave er ute på byttehandel med de røde i Ungarn. Kardinal Mindszenty, den ungarske kirkes overhode, måtte som kjent søke tilflukt i den amerikanske ambassade etter oppstanden i Budapest, og der har han oppholdt seg siden. I hans sted har da de røde godtatt erkebiskop Grösz som leder for Ungarns katolske biskoper. Paven er nå villig til å la denne ordning bestå mot at kardinalen får fritt leide ut av Ungarn. Han vil bli utnevnt til en annen høy stilling i den katolske kirke isteden. Saken er ikke endelig i orden, men det pågår iallfall forhandlinger mellom Vatikanet og den ungarske kommunistregjering. Vi kom til å tenke på hendelsen som om-

ninger bli forflyttet. Som også påbegynt. Men hva vedkommer det oss? Skulle Sverige gå under, kan ikke noe av «New Sweden» i Minnesota eller ved Mississippi erstatte det. Og skulle Europa knuges til døde eller bli atomisert, er det dermed slutt på vesterlandet og dets kultur. Hva som deretter måtte stå igjen ville være likegyldig. Med litt fantasi kan man jo forestille seg: «I østen barbari, i vesten milliardisme». Mellom de to fantes det germanske Europa. Det var vesterlandets eneste fullgode sikkerhet. Plutokratene i vesten og despotiet i østen møttes for å bryte det ned under demokratiets mæske. Under dårenes jubel knustes det tyske rike. Og nå tretten år etter, leter man stadig etter en formel for nødvendigt å lappe det sammen, så at ikke hele Europa skal forgå.

Formelen finnes, men den er kort og skånselløs og lyder slik:

Gjør bot! Slutt med hykleri!

Men derfor kan den heller ikke tillempes — førenn kvaksalvernes hele pilleforråd er slengt på skraphaugen».

Argus.

tales i boka «Quo vadis», hvor Peter flyktet fra forfølgelsene i Rom, men på veien så Kristus. Og da han spurte ham hvor han gikk hen, svarte Kristus at han gikk til Rom for å la seg korsfeste påny. Da snudde Peter. Men ikke hans etterfølger.

LYVER MIKOJAN?

I en tale til Sovjet-venner uttalte Mikojan under sitt opphold i København på vei hjem fra USA, at russerne i 1945 «befridde» Bornholm og ga øyene tilbake til Danmark.

«Det er en loddrett løgn», skriver vår danske kollega «Revision». «Øya var overgitt til engelskmennene, da russerne jevnet etpar av de største byer med bombefly, og bl. a. førte et tysk flyktningskip ut på havet og senket det, så flyktingene omkom som rotter. Man har mere og mere inntrykk av at statsmenns største oppgave er å lyve etter behov, hva enten de tilhører vest eller øst.

ARRESTASJONSVANVIDD I ØSTERRIKE

Lederen av de nasjonale ungdomsforbund i Østerrike, Konrad Windisch og den steyriske ungdomsfører Helmut Weswaldis er blitt arrestert og avisen «Der Trommler» beslaglagt for annen gang. De røde får derimot gå fritt omkring!

DET ENLAND, DET ENGLAND!

Englands filmstjerne Michael Redgrave uttalte i et intervju i Wien at den amerikanske dramatiker Arthur Miller — som Marilyn Monroe giftet seg med etter å ha gått over til den jødiske tro — blir æret i England ikke bare på grunn av sine verker, men også på grunn av sin politiske standhaftighet! Miller har som bekjent flere ganger måttet fremstille seg for en amerikansk kommisjon på grunn av uamerikansk virksomhet og fordi han er kommunist.

EN NY STAVISKY-AFFÆRE?

Våre lesere har nå i flere uker kunnet sette seg inn i den i sin tid fantastiske Stavisky-affære, men nå spør det om det ikke brygger opp til en ny lignende skandale i skandalenes land Frankrike. Det har foregått seksual-orfier i en fransk privatvilla, hvor unge jentunger har deltatt og danset nakne for en rekke selebre personer fra de franske partipolitikeres krets, med selveste parlamentspresidenten André le Trocquers i spissen! Tenk om vår egen Hambro skulle gjort noe slikt i sin tid!

KVINNELIGAEN PÅ FERDE IGJEN

Den beryktede Kvinneliga for Fred og Frihet har sendt en henvendelse til Stortinget om å nekte NATO-partner Vest-Tyskland forsyningsbaser på norskekysten. Og så må det selvsagt ikke komme noen farlige tyske offiserer på Kolsås sammen med de forette amerikanerne. Det er ikke vanskelig å regne ut hvis interesser denne organisasjon påny ivaretar — og hvorfor tøvet slæes stort opp i Dagbladet.

Annelise Parow

TANNINSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Har De betalt

bladpengene for 1959?

Hvis ikke ber vi Dem

gjøre det straks!

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50

pr. halvår. Sverige og

Danmark: kr. 29.00 pr.

år, kr. 14.50 pr. halvår.

Utlendet forøvrig: kr.

33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.

halvår. I nøytralt om-

slag kr. 35.00 pr. år, kr.

17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16459.

Utgiver A/L Folk og Land

Nasjonaltrykkeriet

Oslo